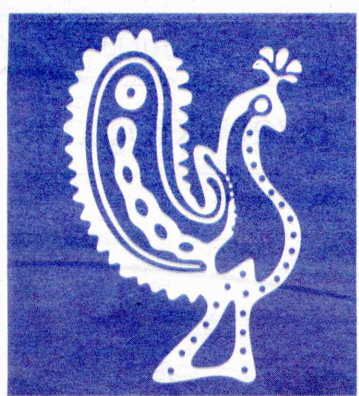
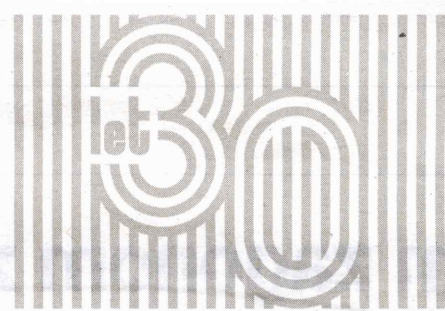

NOVI GLAS

NOVI GLAS JE NASTAL Z ZDRUŽITVIJO TEDNIKOV
KATOLIŠKI GLAS IN NOVI LIST 11. JANUARJA 1996

LETO XXXI. ŠT. 27 (1477) — TRST, GORICA

ČETRTEK, 16. JULIJA 2026

CENA 1,20€ www.noviglas.eu

GORICA, 12. JULIJA 2026: MSGR. JANEZ PAVEL DIANIN JE NOVI GORIŠKI NADŠKOF METROPOLIT

FOTO A. SIMCIC/D. TIBALDI

Nova pot goriške Cerkve

Novi goriški nadškof msgr. Janez Pavel Dianin je napovedal Cerkev poslušanja, skupne hoje in mostov med ljudmi

STR.3 / POGOVOR

**Petra Devetak o študijski
praksi v Bruslju**

“Tukaj sem, da bi hodili skupaj”

Slovesna umestitev msgr. Giampaola (Janeza Pavla) Dianina za goriškega nadškofa metropolita

DANIJELO DEVETAK
GORICA

V nedeljo, 12. julija, na praznik sv. Mohorja in Fortunata, zavetnikov goriške in videmske nadškofije ter Dežele FJK, je novi goriški nadškof metropolit msgr. Janez Pavel Dianin uradno začel svoje pastoralno službo. To je storil v dveh dejanjih: popoldne v starodavni oglejski baziliki, pod

svetih mučencev za “zahtevno in radostno evangelijsko pričevanje”. Pozdrav civilnih oblasti je v imenu več navzočih županov izrekel oglejski prvi občan Emanuele Zorino. Baziliko je označil za “živo hišo našega spomina, naše istovetnosti in našega upanja”. Poudaril je, da spomin na mučence opominja na zvestobo in odgovornost do drugih ter izrazil popolno pripravljenost krajevnih uprav za sodelovanje s Cerkvijo. Novemu pastirju je zaželel, da bi bil blizu ljudem, pozoren na

“V Cerkvi so meje mostovi za srečevanje”

večer pa s slovesnim bogoslužjem v goriški stolni cerkvi. Številnim vernikom je prinesel jasno sporočilo: popolno predanost Cerkvi, globoko ponižnost v držbi poslušanja ter trdno zavezo, da bo v našem večjezičnem in večkulturnem prostoru meje spreminjal v mostove sožitja.

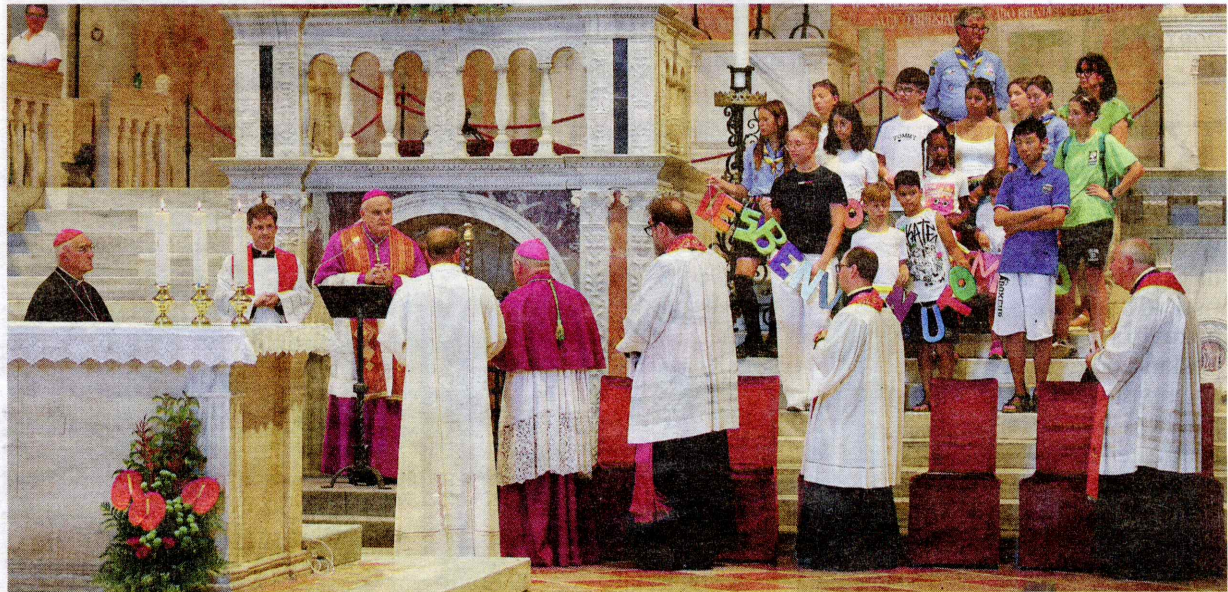
APOSTOLSKO KORENINE

Zgodovinski dan za goriško Cerkev se je začel ob 16.30 v patriarhalni baziliki v Ogleju. Namen začetka škofovanja msgr. Dianina, že tretjega škofa, ki je v zadnjih 75 letih prišel v naše mesto iz Chioggie, je bil jasen: povezati njegov vstop z apostolskimi koreninami, iz katerih je na naši zemlji zraslo krščanstvo. Novega pastirja je na pragu bazilike z velikim veseljem sprejel dosedanji nadškof, apostolski administrator msgr. Carlo Roberto Maria Redaelli, ki ga je Leon XIV. januarja letos imenoval za tajnika Dikasterija za kler. V svojem nagovoru je spomnil na pričevanje vere prvih krščanskih stoletij, ki se je iz Ogleja širila proti severu in vzhodu. Izpostavil je tradicijo, ki oglejsko Cerkev prek sv. Marka evangelista neposredno povezuje s prvim med apostoli, sv. Petrom. Msgr. Redaelli je tudi poudaril, da ta dediščina prinaša goriški nadškofiji veliko odgovornost za ohranjanje zvestobe evangeliju v današnjih zapletenih družbenih okoliščinah, ter msgr. Dianina izročil priprošnji

konkretne potrebe in sposoben dialoga. Zraven glavnega vhoda v baziliko je msgr. Dianina toplo sprejela tudi skupina otrok; približal se jim je in jim dejal: “Rad sem prišel sem. Se bomo še spoznali ...”

“KAKOR JE TUDI KRISTUS VZLJUBIL CERKEV”

Msgr. Dianin se je v svoji prvi oglejski homiliji, po bogoslužju Božje besede, osredotočil na svoje škofovsko geslo “Kakor je tudi Kristus vzljubil Cerkev” (“Sicut et Christus dilexit Ecclesiam”). Podčrtal je, da geslo ne predstavlja njegovega življenjepisa, pač pa notranjo in duhovno pot, saj je tri desetletja v padovniški škofiji in med študijem v Rimu posvetil poučevanju moralne teologije ter pastoralnemu delu z zakonci in družinami. “Svoje duhovniško službo sem vedno živel ob zakonski izkušnji; mislim, da sem nekaj dal, ogromno pa sem prejel.” V luči svetopisemskih prispodob je zakonsko ljubezen – ki pomeni “občestvo, darovanje samega sebe, nerazvezljivost in zvestobo, rodovitnost, altruizem, zastojnost, očetovstvo in materinstvo, edinstvo ter usklajenost telesa in duha” – postavil za temelj pastirske službe. “Duhovniški in tudi škofovski poklic je poklicanost k ljubezni in rodovitnosti, tako kot poklicanost zakoncev, saj nihče ne more živeti brez ljubezni, ker smo ustvarjeni po podobi in sličnosti Boga, ki je ljubezen, in ker pristna

NEDELJA, 12. JULIJA 2026: MSGR. DIANIN V OGLEJSKI BAZILIKI

ljubezen vedno postane rodovitna na različne načine.” Kristjani se po Jezusovem zgledu podreajo drug drugemu, da bi iskali dobro bližnjega. Zato se on kot škof počuti “svobodno in z ljubeznijo podrejen tej Cerkvi, njeni zgodovini in njeni identiteti. Ta Cerkev je pred mano, moj čas in moje moči so za vas, z vsemi mojimi omejitvami in krhkostmi.” Zakonska ljubezen za zakonca in pastoralna ljubezen za duhovnika ter škofa sta “pot do lastne svetosti in svetosti drugih”. Bog mu je zaupal duhovnike in diakone in vernike, brate in sestre, od njega pa zahteva, da jih ljubi in jim služi, da jim je podrejen, da jih postavi v središče kot prioriteto svojega življenja in vsakega svojega dne. “Nekega dne bo Bog od mene zahteval račun za vas in bo od mene zahteval, da vas izročim svete in brezmadežne.” Na čelo goriške Cerkve stopa “z navdušenjem tistega, ki se ne preda in ne vda pred težavami, ampak še naprej verjame, da je v Kristusu vse vedno mogoče in da v krščanskem življenju sanje niso neuresničljivi ideali, temveč le rastlinice, ki rastejo, ne da bi opazili”. Po obisku kripe pod apsido bazilike in po molitvi ob relikvijah oglejskih mučencev se je nadškof odpravil proti Gorici.

PRVI KORAKI V GORICI

Ob 19. uri se je praznovanje preselilo v središče Gorice. Na trgu pred stolnico sv. Hilarija in Tacijana so predstavniki oboroženih sil počastili novega nadškofa z vojaškimi častmi, pred vhodom v cerkev pa ga je sprejel goriški župan Rodolfo Ziberna. Poudaril je specifičnost, kulturno in jezikovno bogastvo našega prostora, “sveta, ki je morda nekoliko drugačen od drugih”, saj v Evropi ni mesta, kjer so doma romanski, germanski in slovanski jezik. Monsinorju je zaželel, da bi poglobil posebnosti našega ozemlja in njegove zgodovine. Omenil mu je tudi projekt Evropske prestolnice kulture, ki je odigral vlogo pospeševalca procesa celjenja starih ran in utrjevanja odnosov, kar se dogaja tudi po zaslugi goriške Cerkve. Potem ko je msgr. Dianin poljubil starodavni križ, t. i. “magna crux” iz 14. stoletja, ki so mu ga na pragu stolnice predložili stolni kanoniki, je vstopil v do zadnjega kotička polno cerkev. Njegove prve korake v katedrali je pospremil dolg in

čustveno nabit aplavz navzočih. V tistem trenutku so združeni zbori celotne nadškofije pod taktirko don Francesca Fragiacomina in ob orgelski spremljavi Marca Colelle veličastno zapeli znamenito *Ecce Sacerdos Magnus* Vinka Vodopivca; s tem glasbenim poklonom je bila izražena zakoreninjenost slovenske cerkvene in kulturne tradicije na Goriškem. Po krajšem postanku v molitvi v kapeli Najsvetejšega je stopil v apsido, kjer ga je poleg velikega števila duhovnikov čakalo tudi okrog petnajst škofov z italijanskega

prvih klopih je bila prisotna tudi sen. Tatjana Rojc. Sledil je uradni kanonični del: škofijska kanclerka, odv. Alessia Urdan, je svečano prebrala listino, s katero je papež Leon XIV. dne 14. maja 2026 imenoval dosedanjega ordinarija škofije Chioggia za novega nadškofa metropolita goriške nadškofije. Z izročitvijo pastirske palice je msgr. Dianin uradno prevzel njeno vodenje. Msgr. Redaelli mu je – po bratskem objemu pred oltarjem – v pozdravnem nagovoru dejal, da je postal “pastir povsem posebne

“Vstopam potih, na prstih, da bi ponižno ter z odprtim umom in srcem prisluhnil vsemu in vsem ... Opazoval vas bom, poslušal vas bom; pomagajte mi vstopiti in skupaj služimo veselju evangelija”

severovzhoda in Slovenije; med njimi so bili beneški patriarh msgr. Francesco Moraglia, predsednik škofovske konference Triveneta, nadškof metropolit msgr. Stanislav Zore iz Ljubljane in škof msgr. Peter Štumpf iz Kopra. Med številnimi predstavniki oblasti v

Cerkve prav zaradi značilnosti njenega ozemlja, družbenega konteksta in zgodovine. To je zanimiv izziv za nekoga, ki tu postane škof.” Že stolnica, posvečena oglejskima mučencema Hilariju in Tacijanu, pripoveduje o Ogleju in prihodu evangelija v te kraje.

MSGR. REDAELLI JE SPREJEL MSGR. DIANINA PRED VHODOM V OGLEJSKO BAZILIKO (FOTO DD)

MSGR. DIANIN POLJUBLJA “VELIKI KRIŽ” PRED VSTOPOM V GORIŠKO STOLNO CERKEV (FOTO DD)

MSGR. DIANIN S PASTIRSKO PALICO V ROKI (FOTO DD)

“S svojim razburkanim zgodovinskim dogajanjem, zlasti v prejšnjem stoletju, nas spominja tudi na trud, ki so ga morali prestati rodovi, ki so pred nami tu skušali živeti evangelij, da ne bi izgubili upanja v mir in da bi znova stopili na pot sprave in občestva na tej obmejni zemlji, kjer se srečujejo različni jeziki in kulture.” Svojemu nasledniku je zagotovil, da ne bo sam, saj mu bodo ob strani stali duhovniki, redovnice, redovniki in laiki: “Včasih boš moral hoditi pred čredo, da jo boš vodil, drugič v sredini kot brat med brati, včasih pa zadaj – bodisi zato, da zbereš tiste, ki tvegajo, da se izgubijo, bodisi zato, ker se lahko zgodi, da mora samo Božje ljudstvo včasih škofa nekoliko potisniti naprej.” Msgr. Redaelli mu je obljubil tudi svojo vsakodnevno molitev.

HOMILIJA: LABORATORIJ MIRU IN KULTURA POSLUŠANJA

V svoji prvi goriški homiliji je msgr. Dianin dejal, da prepušča Božji besedi nalogo, da mu pokaže pot na dan njegovega prihoda. Ob premišljevanju nedeljskih beril je privzel tri poglede: prvega na korenine naše vere, drugega nase in na današnje kristjane, tretjega na zgodovinski trenutek, v katerem nam je dano živeti. Poklonil se je oglejskim mučencem, ki so s svojo krvjo rodovito napojili te kraje. V Ogleju se je začelo oznanjevanje evangelija, “katerega dediči in hkrati odgovorni nosilci smo tudi mi”. V naših skupnostih včasih zaznamo utrujenost,

fragmentacijo, osamljenost, “vendar nas evangelij predrami. Jezus ob pogledu na množice ne vidi problema, ki ga je treba rešiti, ampak vidi žetev, vidi Božjo njivo.” Bog je neutrujen sejalec, ki “vsak dan v srca velikodušno seje hrepenenje po neskončnosti, po polnem življenju, po odrešenju, ki osvobaja. Da, hvala Bogu, žetev je velika. Naša prva naloga je prav ta: da privzamemo Gospodov pogled.” V tem duhu je nato izrekel programske besede svojega sloga vođenja: “Vstopam potih, po prstih, da bi ponižno ter z odprtim umom in srcem prisluhnil vsemu in vsem. Sinodalna pot nas je naučila, da poslušanje ni le sredstvo za doseg česa drugega, marveč je duhovna pot, spreobrnjenje srca. Gorica ni Chioggia in ni Padova, okolji, iz katerih prihajam. Opazoval vas bom, poslušal vas bom; pomagajte mi vstopiti in skupaj služimo veselju evangelija.” Zaveda se svojih krhkosti in meja, pa tudi šibkosti “naše ljubljene Cerkve”, kot so redki duhovni poklici, težavno prenašanje evangelija na nove rodove, dvoumnosti v pričevanju, nezadostno preroštvo nasproti evangelijski radikalnosti. In vendar “smo otroci Boga, ki je z utelešenjem sprejel omejenost, Boga, ki je ‘izbral tisto, kar je v očeh sveta noro, da bi osramotil modre’ (1 Kor 1,26–27). Omejenost – to so naše glinaste posode – je treba prepoznati, jo poimenovati, jo sprejeti in iti preko nje. Jezus je to storil, ko je apostolom umil noge, in danes to dela z nami, ko boža naše omejitve. Razkriva jih, jih pogleda, nam jih pomaga

poimenovati, jih poboža in poljubi. Petru, ki ni hotel slišati o tem, da bi pokazal svoje omejitve, Jezus kot da govori: ‘Ljubim te kot osebo, kot Petra, ljubim te takšnega, kakršen si, ne zaradi vloge, ki jo opravljaš, ljubim te tudi s tvojimi omejitvami; pusti, da ti umijem noge, in pusti, da te noge vidijo tudi drugi. Ne sramuj se svojih omejitev, pusti se ljubiti!’” V tem duhu je msgr. Dianin poudaril, da želi začeti svoje služenje “z radostjo nad vsem lepim, kar bom spoznal in vzljubil, že zdaj pa božam omejitve in krhkosti, ki obstajajo v vsaki škofiji, tako kot skušam to delati s svojimi lastnimi omejitvami. Ne bojmo se svojih glinastih posod, v Gospodovem naročju se počutimo varne!” Kot Cerkev ne moremo ostati zaprti, “Cerkev je namreč za svet”. Kot skupnosti, ki jo je hotel Jezus, “nam je pri srcu človeška oseba, s prednostno ljubeznijo do revnih; pri srcu nam je življenje, od njegovega začetka do njegovega izpolnjenja; pri srcu so nam priseljenci, ki iz najrazličnejših razlogov trkajo na naša vrata; pri srcu so nam delo in dom, bolnišnice in zapori, nemir mladih ter krhkost starejših; pri srcu sta nam skupno dobro in mir”. In še: “Gorica je obmejna zemlja s posebno zgodovino, v kateri je bila ena glavnih akterk v dramatičnih vojnah prejšnjega stoletja. Kot kristjani v imenu ‘neskončnega dostojanstva’ vsakega človeka ne moremo, da ne bi na lastni koži občutili problemov in izzivov tega našega časa ter si prizadevali, da naši kraji ne bi bili prizorišče konfliktov, temveč laboratorij, po katerem bi se lahko zgledovali drugi. Mučencema Mohorju in Fortunatu ter blaženi Devici Mariji izročam sveto potovanje, ki ga danes, poln zaupanja in upanja, začenjam med vami.”

NAGOVOR BENEŠKEGA PATRIARHA

V imenu škofov cerkvene pokrajine Triveneto in tistih iz Slovenije je novemu nadškofu tik pred koncem slovesnega somaševanja čestital beneški patriarh msgr. Francesco Moraglia. Zaželel mu je, naj bo za goriško Cerkev “dobra zemlja”, o kateri govori evangelij. Moraglia je spomnil na dve veliki svetniški podobi, ki morata biti škofu za zgled: na sv. Frančiška Asiškega, ki ob 800-letnici svoje smrti uči izpolnjevanja evangelija brez olepševanja in kompromisov, ter na sv. Janeza Krstnika, ki preprosto kaže na Jezusa in odvrta pogled ljudi od sebe. Glede specifične zgodovine Gorice je patriarh dodal pomemben poudarek: “V svoji

nedavni zgodovini je krščanska skupnost v Gorici po tragediji druge svetovne vojne zaradi človeške neumnosti morala trpeti bolečo delitev (in mejo), ki so jo njeni pastirji celili skozi nelahko pot sprave, da bi etnične, kulturne in verske razlike postale priložnost za občestvo.” Za to delo se je toplo zahvalil msgr. Redaelliju za njegovih 14 let škofovanja v Gorici. Škofje so namreč tudi danes poklicani izražati to logiko, ki je “logika pravih učencev. Občestvo kot velika dobrina naj raste kot vidno znamenje našega skupnega temelja v evangeliju in evharistiji.” Za patriarhom je novega nadškofa pozdravil tudi msgr. Maurice Allegra, generalni vikar škofije Bouaké v Slonokošeni obali.

MEJE, KI POSTAJAJO MOSTOVI

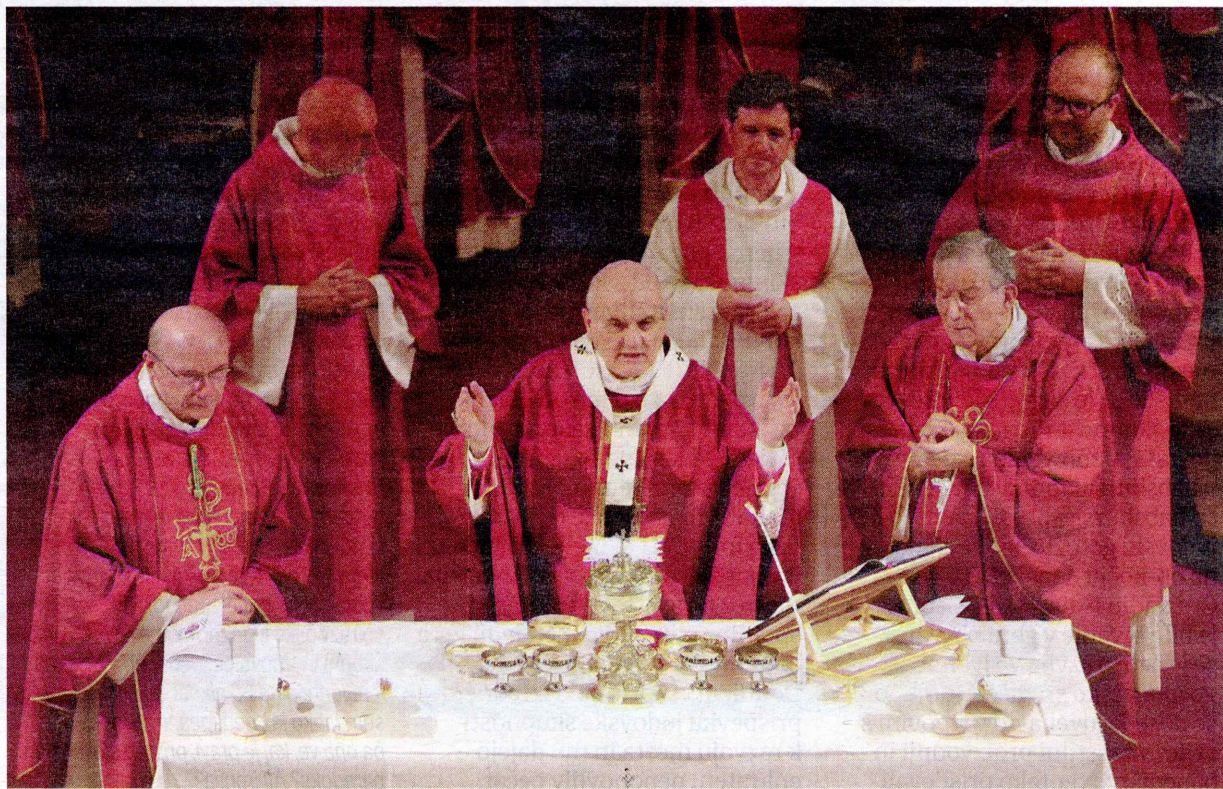
Eden najbolj pomenljivih in čustvenih trenutkov pa je prišel ob koncu slovesnosti, ko je msgr. Dianin izrazil živ in neposreden stik z vsemi zbranimi. Po posebni zahvali msgr. Redaelliju, škofom sosednjih in drugih škofij ter predstavnikom civilnih oblasti je namenil posebno zahvalo škofom iz Slovenije, “bratom v veri”. Nato se je obrnil k vernikom, ki sestavljajo večkulturni mozaik nadškofije, in jih nagovoril v

srečevanje.” Besede spoštovanja do dragocene identitete je izrekel tudi v furlanščini: “Un ringraciament fraterni a ducj voialtris pe cussience di une storie e identitât preziosis di preservâ.” (Bratovska hvala vsem vam ob zavedanju dragocene zgodovine in identitete, ki ju je treba varovati) V nemščini se je obrnil še k avstrijskim vernikom in sosednji Cerkvi: “Auch die Geschichte verbindet uns mit dir; wir gehen gemeinsam als Brüder und Schwestern in Christus.” Tako je novi pastir jasno pokazal, da ne želi le administrativno upravljati prostora, temveč spoštovati in aktivno podpirati jezikovno in kulturno edinstvenost svojih vernikov. Po prisrčnih osebnih zahvalah svoji mami, bratu in drugim svojim rojakom, ki so na ta dan želeli biti v Gorici, je msgr. Dianin goriški nadškofiji ponovil svoj “tukaj sem! Tukaj sem, da bi hodili skupaj, da bi skupaj iskali Božjo voljo za to Cerkev, da bi še naprej oznanjali evangelij.” S prošnjo, naj mu Gospod podari milost, da bi ljubil in služil vsem po svojem geslu, “kakor je tudi Kristus vzljubil Cerkev”, se je pred odhodom v zakristijo ustavil še v kripti. Tam, ob grobovih svojih predhodnikov, od prvega goriškega nadškofa K. M. Attemsa

“Pri srcu nam je človeška oseba, s prednostno ljubeznijo do revnih; pri srcu nam je življenje, od njegovega začetka do njegovega izpolnjenja; pri srcu so nam priseljenci, ki iz najrazličnejših razlogov trkajo na naša vrata; pri srcu so nam delo in dom, bolnišnice in zapori, nemir mladih ter krhkost starejših; pri srcu sta nam skupno dobro in mir”

njihovih maternih jezikih: “Gorica je v središču različnih kultur in identitet. Posebej se spominjam bratov in sester furlanskega ter slovenskega jezika.” V slovenščini je dejal: “Še naprej bomo hodili skupaj; v Cerkvi so meje mostovi za

pa do Dina De Antonija, ki bi prav prejšnjo nedeljo slavil 90 let, je v tišini sklenil dan, ki odpira novo poglavje za celotno Goriško. Vsi pri našem tedniku želimo msgr. Dianinu na tej poti obilo Božjega blagoslova!

PRI OLTARJU: MSGR. REDAELLI, MSGR. DIANIN IN PATRIARH MSGR. MORAGLIA (FOTO DD)

SSO pozdravlja imenovanje msgr. Giampaola Dianina za goriškega nadškofa

Svet slovenskih organizacij s tiskovnim sporočilom z veseljem pozdravlja imenovanje msgr. Dianina za goriškega nadškofa. Ob prevzemu vodenja mu izreka iskrene čestitke ter želi veliko modrosti, uspeha in Božjega blagoslova pri opravljanju novega poslanstva. Slovenska skupnost v Italiji je njegovo imenovanje sprejela z velikim zadovoljstvom. Pri SSO so prepričani, “da bo goriška nadškofija pod njegovim vodstvom tudi v prihodnje ostala odprta in vključujoča Cerkev, občutljiva za raznolikost in bogastvo vseh skupnosti, ki živijo na njenem območju”.